A°. 1832. N°. 40.

DONDERDAG DEN 17den MEI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Militair Bureau.

Den 15den Mei 1832.

De Gouverneur Generaal, voortaan op de gewone dagen (Maandag en Donderdag) niet, zoo als tot dusverre heeft plaats gehad, van *tien* tot *twaalf*, maar van *negen* tot *elf* uren, AUDIENTIE zullende geven; zoo heeft de ondergeteekende de eer zulks, ingevolge Zijner Excellentie's bevelen ter kennisse te brengen van het Publick.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

BREDA, 24 *Maart*. Het *Journal d'Anvers* behelst de volgende aanmerkingen over de loopende geruchten, door de Belgische bladen verspreid, omtrent het voornemen van Frankrijk en Engeland tot het nemen van een eindelijk besluit, buiten medewerking der conferentie:

»Noch de Londensche tijdingen, noch die van Parijs of 's Hage spreken van het besluit, dat de kabinetten van Frankrijk en Engeland zouden genomen hebben, om zich van de drie overige mogendheden te scheiden, wanneer op het eind der maand de ratificatien niet aangekomen waren.

»Het is eene stellige waarheid, dat noch Engeland, noch Frankrijk, die het traktaat van 15 November geratificeerd hebben, op deze acte terug kunnen komen, en dat de bijna opschorsing, waarin de conferentie tegenwoordig verkeert, geen andere reden dan wijzigingen hebben kan, of liever eene wijze van ten uitvoer legging, waartoe Belgie en Holland zullen moeten toetreden.

»In alle geval, schijnt het niet, dat de staatkundige overeenstemming tusschen de vijf groote mogendheden zal gebroken worden, want dan kon er eenen twist uit voortkomen, welken al de mogendheden belang hebben te vermijden. Wij gelooven, dat de onderhandelingen, die voortgezet worden, onder den invloed plaats hebben van al de leden der conferentie, en dat er een, voor de partijen verpligtend ultimatum uit zal volgen, als eenig middel tot het ten einde brengen van een geding, voor beide landen en voor het herstel der rust in Europa, even moeijelijk en even nadeelig.

»De rede van den heer *de Meulenaere*, in de zitting van gisteren uitgesproken, brengt in deze wijze van zien geen de minste verandering. De grondslagen van het tractaat, zijne staatkundige, financiele en grensbepalingen namelijk, zullen niet aangeroerd worden, maar de middelen van uitvoer legging kunnen door de mogendheden in dier voege bepaald worden, dat eindelijk onze aangelegenheden, de eenig wezenlijke hinderpaal voor de algemeene bevrediging, tot einde komen."

Gemeld *Journal* deelt daarop het berigt van den engelschen *Globe* mede, volgens hetwelk onze Koning tot het tractaat zou toetreden, onder het enkel voorbehoud, van met Belgie direct de verschilpunten van vaart en schuld te behandelen; doch merkt daarbij niet ongegrond aan, dat dit ontwerp slechts schijnbaar eene schikking in het verschiet doet zien. De grondslagen van den vrede, zegt hetzelve, moeten door de mogendheden gelegd worden; de beide landen zouden zich daarover nimmer verstaan, of het zou op zulk een verwijderd tijdstip wezen, dat beiden in dien tijd uitgeput waren en te gronde zouden moeten gaan.

Den 23sten Maart. De statistieke opgaven der bevolking van het russisch keizerrijk, die de grieksch-russische godsdienst belijden, zijnde uittreksels uit de rapporten aan het sijnode ingezonden, zijn dezer dagen voor het jaar 1830 publiek gemaakt en geven de volgende resultaten: 1°. geboorten, van het mannelijk geslacht 701,690, van het vrouwelijk geslacht 692,576; totaal 1,394,266; 2°. overlijden: mannelijk geslacht 682,709; vrouwelijk geslacht 654 523; totaal 1,337,232; het aantal der geboorten overtreft alzoo dat der overledenen met 57,034. 3°. Huwelijken: 349,231. De bijzondere opgaven leveren een aantal van 1052 personen, die den ouderdom van meer dan 100 jaren bereikt hadden; het grootste aantal derzelven, zijnde 113, was in het bisdom Casan; dan volgden die van Kieschenew, dat er 92 telde, Saratoff 81, Catherinoslaff 69, Orenburg 66; het bisdom van Moskau telde er slechts 2, dat van Olonetz 1. en dat van Petersburg geen enkele. (*Bred. Courant.*)

'S HERTOGENBOSCH, 25 *Maart.* Z. K. H. de prins *van Oranje* bevindt zich nog binnen deze stad, alwaar eergisteren nacht een courier voor hoogstdenzelven uit 's Gravenhage is aangekomen. — De generaal *Constant de Rebecque*, is mede in 't hoofdkwartier terug gekomen. — Het leger bevindt zich in de vorige positien, steeds gereed, om, des gevorderd, met den meesten spoed, te veld te trekken.

— Volgens het zeggen van reizigers, welke kort geleden de Rijn-provincien hebben verlaten, zoude men in dat oord nog weinig kunnen bespeuren van eene vermindering der pruissischen krijgsmagt.

'GRAVENHAGE, 25 *Maart.* In den loop dezer week moet de regering antwoord hebben ontvangen op de nadere voorstellen, welke van harentwege aan de conferentie zijn gedaan, ten einde met betrekking tot de belgische aangelegenheden tot eene wenschelijke schikking te kunnen geraken. — Heden namiddag heeft graaf *Orloff* deze residentie verlaten, ten einde zich naar Londen te begeven. Naar men verneemt zal hij zich tot den overtogt van Z. M. stoomvaartuig *Suriname* bedienen.

Zoo men zegt zoude de graaf reeds zaturdag zijn vertrokken, doch, op de aankomst van een courier, zijn vertrek nog een dag hebben uitgesteld. Kort na de aankomst van dien courier wil men bij het corps diplomatique eene buitengewone drukte hebben bespeurd. (*Haarl. Courant.*)

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, 17*den Maart.* Vrijdag avond heeft de hertog van *Wellington* in het Huis der Lords willen aantoonen, dat de fransche eerste minister in zijne redevoering omtrent het gedrag der fransche regering ten aanzien der scheiding van Belgie van de heerschappij van het huis van Oranje, niet getrouw aan de waarheid is gebleven. Hij heeft betoogd, dat Frankrijk, ver van de belgische omwenteling aangemoedigd te hebben, voor als de heer *Casimir Périer* gezegd had, ernstig aangeboden had om met de andere Mogendheden de handen in een te slaan, ten einde de scheiding tusschen Belgie en Holland te beletten. Hij vroeg, dat de minister hem eenige staatsstukken zou inwilligen, waaruit hij dit zijn gevoelen wilde staven, doch daar de graaf *Grey* hem deed opmerken, dat het ter tafel brengen van die papieren in de tegenwoordige omstandigheden welligt s'lands belangen kon benadeelen, drong de edele Hertog niet op zijne vraag aan, verzekerende echter, dat gedurende zijn ministerie geen der Mogendheden het voornemen had doen blijken om in de belgische omwenteling tusschen beide te treden, en dat Franrijk van zijnen kant niet de minste reden gegeven had om te geloven, dat het zich tegen zoodanige tusschenkomst zou verzet hebben. (*Bredasche Courant.*)

FRANKRIJK.

PARIJS, 18 *Maart.* Men heeft ongunstige tijdingen uit het zuiden van Frankrijk ontvangen. Te Nimes, Alais en Lunel zijn onlusten uitgebarsten. In laatstgemelde plaats is bloed vergoten, doch de overheid is overal meester gebleven. Te Carcassone is mede een oproer geweest. De generaal is gekwetst en de prefect openlijk beleedigd geworden. Beiden hebben veel veerkracht aan den dag gelegd. Volgens nadere berigten uit Grenoble, is de nationale garde aldaar wel onder de wapens gekomen, maar heeft zij den generaal en den prefect gevangen gehouden tot dat dezelve het 66ste regement van linie, hetwelk aldaar in garnisoen lag, zouden hebben laten vertrekken. Dit regement heeft dan ook werkelijk Grenoble verlaten, en is den weg naar Lyon ingeslagen, maar heeft den verderen marsch gestaakt, om versterking af te wachten. Onderscheidene regementen hebben order ontvangen om zich naar Grenoble te begeven. Men verzekert, dat de Koning de nationale garde van die stad ontbonden heeft. Men is over den generaal en den prefect van Grenoble niet te vreden. Beiden zullen waarschijnlijk van hunnen post ontzet worden. Bij het te keer gaan der volksbewegingen te Grenoble moeten, volgens brieven van daar, vijf en twintig of dertig personen gekwetst zijn, van welke sommigen zeer gevaarlijk.

De onlusten in het zuiden worden aan de opruijingen der aanhangers van *Karel X* toegeschreven. (*Arnh. Courant.*)

Den 18den Maart. De algemeene aandacht is grootendeels op de gebeurtenissen in het zuiden des Rijks gevestigd. De onlusten te Grenoble voorgevallen, zijn niettegenstaande de geruststellende berigten van den Moniteur, van eenen bedenkelijken aard. De nationale garde heeft niet alleen geweigerd de oproerigen te keer te gaan, maar zich aan dezelve aangesloten en den Prefect, die zich in het midden der bewegingen begaf, gevangen gehouden. De troepen zijn niet in staat geweest de orde te handhaven, en zijn bij eene soort van kapitulatie gedwongen geworden de stad te verlaten. Het is nu welligt mogelijk, dat men den volgenden dag, versterking bekomen hebbende, het oproer gedeeltelijk heeft bedwongen, doch het een en ander getuigt niet te min, dat er in de zuidelijke departementen, een geest van weerspannigheid heerscht, welke zoo dezelve eenmaal tot eene algemeene uitbarsting kwam, door geen militaire magt, zoo als die thans is zamengesteld, zoude zijn te onderdrukken. De telegraaph heeft heden geene nadere berigten overgebragt, doch eene daadzaak welke het bovenstaande bevestigt, is dat de nationale garde van Grenoble, bij koninklijke ordonnantie van heden, in ontbonden. (*Bredasche Courant.*)

Den 21sten Maart. »Van Londen schrijft men dd. 19 dezer: De Koning van Holland had aan zijne vertegenwoordigers alhier instructiën gezonden ter zake zijner eischen; meenende dat de Conferentie dezelve ter beraadslaging zoude aannemen; Geenszins:

de Conferentie heeft geenerlei mededeeling van dezen aard willen ontvangen, vermits de bij het Congres Frankrijk en Engeland vertegenwoordigende Gevolmagtigden volharden met de volledige ratificatie-wisseling van het traktaat van 15 November te eischen, en met opzigt tot dit gewigtig punt geen haarbreedte willen wijken. De Engelsche Minister van Buitenlandschen Zaken, Lord *Palmerston*, heeft aan den Engelschen Gezant te 's Hage eene nota moeten zenden, voor hem het bevel inhoudende om aan Graaf *Orloff* te doen verstaan, dat, indien de verwachting van het antwoord der Conferentie op de eischen van Koning *Willem* hem te 's G. Hage doet blijven, hij lang zal moeten wachten, want dat Engelands en Frankrijks besluit vastberaden en onwrikbaar is.

(*Nieuwe Amsterd. Courant en Alg. Handelsbl.*)

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 23 *Maart*. Een brief uit Bologna, van den 14den dezer, meldt: »Tot een bewijs, hoezeer het aan de revolutionaire factie gelukt is om de Pauselijke regering en de Pauselijke krijgslieden bij het volk gehaat te maken, kan het volgende dienen. De kolonel *Zamboni* had van den kardinaal *Albani* order ontvangen, om zich met zijn korps jagers, sterk 250 man, naar Bologna te begeven, ten einde aldaar de organisatie voort te zetten. Bij zijne verschijning werd hij met het geroep van *weg met Zamboni! weg met de Pauselijken!* en van alle kanten met een hagelbui van steenen ontvangen. De Oostenrijksche generaal *Hrabowski* was de Pauselijke troepen te gemoet gereden, en toen hij zag, dat deze kleine schare het slagtoffer van de volkswoede zou worden, en dat de kolonel reeds gekwetst naar een wachthuis was gebragt, liet hij Oostenrijksche troepen ontbieden, en zoo werden de Pauselijken, onder bescherming der Oostenrijkers, naar de kaserne geleid. Bij het verschijnen der Oostenrijkers riep jong en oud: *leven de Duitschers*, maar *weg met de Pauselijken!* en het werpen van steenen op de Pauselijke soldaten duurde voort, zelfs uit de vensters. De generaal *Hrabowski* was bijna door eenen steen gekwetst geworden, doch het volk riep aanhoudend: *Het geldt slechts de Pauselijken.* Toen de Pauselijke soldaten in hunne kaserne waren en de Oostenrijkers zich verwijderd hadden, drong het volk woedend voor de poort der kaserne en wilde de Pauselijke troepen aanvallen. Er bleef derhalve voor dezen geen andere uitweg open, dan vuur te geven, waardoor zes der voorste aanvoerders van den razenden hoop, benevens een kind, gekwetst werden. Zoodra het woeste gepeupel zag, dat het ernst werd en er Oostenrijksche patroeljes ter hulp kwamen opdagen, verdwenen plotseling alle volksmenners met hunne aanhangers, en de rust werd hersteld.

HAMBURG, *den* 18 *Maart*. Volgens berigten uit Berlijn, is er eene verklaring van Rusland ten aanzien van Polen ontvangen. Het land zal in drie provinciën verdeeld worden welke ieder door bijzondere staten zullen vertegenwoordigd worden. Het bestuur zal uit drie ministeriën bestaan, waarvan dat der justitie aan eenen Pool zal opgedragen worden.

(*Arnh. Courant.*)

ADVERTISSEMENTEN.

PARAMARIBO, 15 *Mei* 1832.

Aan Boord het Nederlandsch Schip *Regent*, den 9den dezer, ter reede van *Paramaribo*, ter hoogte van de Vischmarkt, opgehaald zijnde een Engelsch Anker zonder Stok, naar gissing zwaar 1200 Ponden Amsterdamsch gewigt, zoo wordt, als zijnde de Eigenaar van hetzelve onbekend, ingevolge art. 30 van het Reglement op het Havenen alhier, zulks door dezen geadverteerd, met informatie, dat bedoeld Anker ter bezigtiging ligt aan de Waag, en met uitnoodiging aan den genen, dewelke eenig regt van eigendom op hetzelve vermeent te hebben, daarvan aan den ondergeteekende kennisgeving te doen, vóór of op den 10den Junij eerstkomende; ten einde naargaans met voormeld Anker verder worde gehandeld, zoo als bij genoemd Reglement bepaald is.

De Havenmeester,
R. H. ESSER.

Eerste Advertentie.

De ondergeteekende voornemens zijnde met deszelfs Echtgenoote en Dochter voor eenen korten tijd de Kolonie te verlaten, biedt tot verminderde prijzen te koop aan:

Een nieuw assortiment fijne en dikke Mans- en Jongens Schoenen, Linnens, zwarte Merinos, Franjes, beste Eau de Cologne, zwarte Mans Rokken en Vesten, blaauwe Jassen, fijne Dames- en Mans Koussen en Sokken, fijne Scheer- en Pennemessen en diverse goederen meer. — Verzoekt die van hem te vorderen heeft, de rekeningen in te zenden, en die verschuldigt zijn, worden ten vriendelijkste aangemaand, betaling te presteren, teneinde niet genoodzaakt te zijn hun in regten te moeten vervolgen.

A. J. POSNANKI.

N. L. BRAAM voor H. J. BRAAM, zal naar het Neder-district *Nickerie* overvoeren: de Slaven genaamd HERMAN en CESAR, gekocht op Vendu bij den Vendumeester S. F. FLU, welke Slaven aangekomen hebben J. M. BRAAM.

Paramaribo den 14 *Mei* 1832.

VENDU.

HEDEN- en MORGEN MIDDAG, ten *vier* uren, bij
J. VAN GELDER.

Mengelwerk.

DE VAQUEIROS IN BRAZILIË.

De veeteelt maakt ook in Brazilië eenen hoofdtak van bestaan uit. Menschenhanden zijn er veel te weinig, dan dat men met dezelven het land zoude kunnen bebouwen. Vooral wordt daarom het rundvee in groote menigte gefokt. Doch hetzelve is in half wilden staat, en de met deszelfs weiding of grazing belast negerherders zijn schier even ruw en onwetende als hunne dieren. Men zoude hen *lederen* menschen kunnen noemen, zoo geheel-en-al zijn zij in leder gehuld. Zelfs is hun hoed van leder, en moet, in geval van nood, tot schotel, bord, drinkbeker, enz. dieden. In doornachtige wildernissen beschut deze kleeding het best tegen de zwermen van muskitos en wespen.

Benevens de runderen weiden zij ook nog even zoo rondzwervende paarden-driften. Het opvangen der wilde runderen en paarden is echter steeds met groot gevaar verbonden, en alleenlijk met veel behendigheid te bewerkstelligen; vooral, wanneer onder een zoo groot aantal dieren, een zeker bepaald paard of rund moet gepakt worden. Het geschiedt blootelijk met eenen strop of eene knoopius aan een lang touw of koord, welke het rund om de horens, het paard om den hals, geworpen wordt wanneer de Vaqueiros hetzelve lang genoeg vervolgd heeft. Dikwijls kost zulks het wilde, ontembare dier het leven.

Is een paard gevangen, dat zet zich daarop een negerjongen, wien men nu met hetzelve loslaat. Het dier slaat en steigert en loopt als woedende in het rond, zonder dat daardoor de Vaqueiros van zijn stuk raakt. Hij zit vast en rent het dier af, tot dat het van krachten uitgeput, mat, sidderende, in zweet schuimende, zich eindelijk aan zijn lot overgeeft om het regt van den sterkeren, gewoonlijk voor altijd, te erkennen. Iedere Vaqueiros stelt er eene eer in, aldus een dier af te rijden. Menigeen hunner boet het wel met zijn leven, doch dit wordt door den eigenaar der veedriften even weinig geacht als van een dier. Het is maar een negerjongen, denkt en zegt hij.

Hoe zich de mensch verdierlijken kan, dit bewijzen op het duidelijkst deze Vaqueiros. Dagen lang slapen zij achter een; eten en slapen maakt hun gansche leven uit, en hunne spijze bestaat blootelijk uit mandiokka-meel, melk en geschroeid vleesch. Buiten dit weten zij volstrekt van niets.

De runderen zelven zijn aldaar in het binneust van Brazilië spot goedkoop. Een groote zware os kost omstreeks 10 a 15 gulden; paarden worden beter betaald: 40 a 50 gulden. De eigenaars laten echter veelal een of twee malen een bogoda of drift van 150 a 160 stuks vee naar de hoofdstad drijven, en maken op die wijze schier altijd eene onvangst van 6 a 9,000 gulden.

De groote landvlakten of steppen, waar de runderen en paarden zich hun voedsel zoeken, hebben overigens een schilderachtig aanzigt. Iedere stier houdt zijne kudde bij een, en wanneer een andere stier zich opdoet, ontstaat er gewoonlijk een sterk gevecht. Groote vogelen loopen onder de kudden rond. Ook storten dikwerf wilde roofdieren op hen los, en dezen te verjagen of te dooden stelt veelal des Vaqueiros onversaagdheid op eene harde proef. Wel is waar, in zulk eenen strijd wordt hij door groote sterke honden bijgestaan, doch zelden gebeurt het dat zij den herder tegen het bekomen van zware, dikwerf gevaarlijke, verwondingen kunnen vrijwaren. (*Overgenomen.*)

PROCES OVER DEN DIEFSTAL VAN EEN DUIVELSBEELD.

Laatstelijk heeft te Marseille een zeer zonderling voorval plaats gegrepen, hetwelk vóór de Julij-revolutie al de gestrengheden der wet op de heiligschennis zoude hebben doen inroepen. Een arme onnoozele jongman, die gewoon was de Kalvariën-kerk te bezoeken en aan het autaar van onze Lieve Vrouw van *Bon secours* te bidden, zag dagelijks met afschrik het beeld van eenen duivel met paardenpoten en horens, aan den voet van het Onsliefvrouwenbeeld geplaatst. Hij verbeeldde zich dat de duivel tegen hem scheve gezigten trok, en, om hem daarvoor te straffen, stal hij het duivelsbeeld uit de kerk. Deze nam de zaak ernstig op, en legde ter wederverkrijging van den Lucifer een pleitgeding aan. Voor de regtbank van correctionneele politie gebragt, antwoordde de arme bloed trouwhartig, dat die leelijke duivel hem sints langen tijd had bang gemaakt, en hem menigen hoogst verdrietigen nacht had doen doorbrengen. Uit mededoogen voor zijne angstschrikken, hebben de regters hem, van diefstal vrijsprekende, alleenlijk gecondemneerd om den duivel terug te brengen, ter plaatse waar hij behoorde.

DE POSTBODEN IN PERU.

Zulke voetgeerders als er onder de Indianen in Peru zijn, vindt men nergens elders. Geen Europesche hardlooper zoude het bij dezen kunnen halen. Alle brieven worden daarom met postboden verzonden, zonder dat die, gelijk onze koeriers en postillons, van paarden voorzien worden. Maar zij loopen zoo hard als het snelste paard. Een *andador*, (gaander, een die gaat,) legt gewoonlijk 15 à 20 mijlen per dag af, bij voorbeeld van Escara naar Caiza, 21 post *leguas* van elkander liggende. Merkwaardig is dat deze lieden bijkans geene andere spijzen dan uit het plantenrijk gebruiken.

(*Overgenomen.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.